

A Napkút Kiadó kortárs magyar írók önlexikonának kiadására készül: ki-ki maga írja magáról szócikkét – komolyan vagy játékosan. Jász Attila, Kamocsay Ildikó és Szócs Géza magabemutatása – mustra-előzetes.

Jász Attila

Költő, esszéista, lapszerkesztő, öngyógyító magányos harcos.

Ötvenéves múlt.

Tartózkodási helye ismeretlen.

Állítólag feltűnik néha a Gerecse egyik nyúlványának tetején kutyájával, és nélkülözhetetlen barátjával, Csendes Toll-lal.

Szereti, ha a művei beszélnek helyette.

Kamocsay Ildikó

Írói pályája tizenkét éves korában kezdődött, amikor egy szánkóbalesetben eltört az orra, s hochentellektüel szüleinek (orvos apa) nem jutott eszükbe gyermekükkel a traumatológiára sietni, s a szétnyílt ornyerget sínbe tetetni, minek következtében az addig feltűnően szép kislányból egy szempillantás alatt a pálya szélére száműzött csúfok csúfja lett. Akit kiskamaszként nézővé degradálnak, szörnyeteg lesz, veleszületett íráskészséggel, író.

Beköszönő, még ügyetlen szárnypróbálgatását (*A krónikás*, 1983, Szépirodalmi Kiadó) ovációval fogadta a kritika: az *Élet és Irodalom* cikkírója terjedelmes méltatásában Françoise Saganhoz hasonlította az elsőkötetes szerzőt.

A siker után a kudarc, a lelkes fogadtatás után a merev elutasítás éppoly hirtelen következett be, mint annakidején a metamorfózis, szépből csúnyává, s ugyanaz a kétféle magyarázat is kínálkozik rá. Az egyik egy földhözragadt okot jelöl meg (a gonoszság), a másik egy szubtilisat (a Végzet). Annyi bizonyos, hogy K. I. csak a kényszerű csöndben jött rá az *Irodalom* forszára (Kolumbusz tojása!): a lehető legmélyebbről merített tartalmat a lehető legegyszerűbben közölni. Első regénye, amely már eleget tett e kívánalomnak, 1909-ben jelent meg, az *Ad librum* Kiadónál, *Bovary kisasszony* címmel, a következő, az *Istennői színjáték* pedig 2016-ban, a Napkútnál. A *Bovary kisasszony* Bovaryné leányának életregénye, a párizsi kommun borzalmi közepette zajló megtéréstörténet. Az *Istennői színjáték* pedig egy nagy szerelemről mesél, amelyet a Földre költözött s egy apáca testében inkarnálódott Szűzanya személyesen juttat el a boldog végkifejlethez.

Mindkét regény (csaknem) visszhangtalan maradt. A több évtizedes visszavonultság alatt ugyanis nem mehetett végbe az írói pálya szempontjából legfontosabb aktus: a szerző nevének kanonizálása. Ezért akik elolvassák egy

könyvét, értetlenül teszik le, mert a mindenkiben ott munkáló sznobizmus nem engedi venniük a fáradságot, hogy a mégoly világosan kibontott történetet megértsék, akik meg talán különösebb erőfeszítés nélkül is megértenék, nem olvassák el.

K. I. azért lankadatlanul dolgozott tovább, két kisregénye vár kiadásra (Ünnep után, Outlook), s már írja a következőt, melynek címe *Navarrai Blanka*. Ami élteti, a pislákoló remény, hogy amit írt és még írni fog, tetszik Istennek, és talán Szerb Antalnak is.

Szócs Géza

Emlékek a jövőről

Értsem úgy: valamilyen köztes műfaj, hibrid a névjegy és a sok kötetes memoár között, a „Pályám emlékezete – Kyvagiokén – Ez mind én voltam egykor” típusú szövegthalmaz között, ideértve Szentkuthy sokszázesezer oldalas monumentális naplóját is.

Más szóval: hibrid egy eposz és egy haiku között.

Esetleg: haikukból összeállított eposz?

Amelynek én vagyok a hőse.

Csek én bírok versemnek főhőse lenni.

Pszichés megközelítésben (mert nemcsak zeuszos, hérás, hermészes-hermeneutikai, héphaisztosz, pallaszathénés, dionüszosz, afrodité-vénuszos-ármoros megközelítései vannak saját életünknek, hanem Pszükhé felől történő értelmezések is, pláne önértelmezések, amelyek végülis önmagyarázatok, ahonnan csak egy lépés a magyarázkodás) – szóval, pszichés megközelítésben egyetlen igazi kérdés van, egyetlen meghatározó alaphelyzet vagy képlet, Karinthy után:

TALÁLKOZÁS EGY FIATALEMBERREL.

Az Ószövetségből ez mint a táltumok elherdálásának, megőrzésének vagy gyarapításának példázata ismerős.

Úgy vagy-e milliomos, hogy mit sem örököltél – avagy úgy, hogy milliárdjaid voltak.

A kérdés nem az, hogy mit valósítottál meg. Hanem, hogy mit valósítottál meg abból, amit megvalósíthattál volna. Hogyan sáfarkodtál (furcsa, hogy ezt a szót csak ebben az értelemben szoktuk használni) a képességeiddel, a helyzeti energiáiddal, öröklött (genetikai, pénzbeli, kapcsolati) vagyoncsomagoddal. A szerencséddel.

A szembesülés, az elszámolás, az önelszámolás pillanatáról és feladatáról beszélünk.

De én ezt az önleltárat nem nyilvánosság előtt szeretném összeállítani.